

get? Jeg tror, vi gøre vel i at regne med, at Mands Ord er Mands Ære, hvad enten Ordet er faldet i et Udvalg eller i Salen.

Borghjerg: Det sidste har jeg aldrig bestridt. Den højtærede Finansminister erklærede, at det havde været hans Hensigt at undgaa en saadan Diskussion, ja, men denne Hensigt er altsaa mislykkedes. (*Finansministeren* [Vilhelm Lassen]: Takket være de Herrer!) Der ser den højtærede Finansminister, hvor farlig netop denne Vej er, at den ingenlunde udelukker det, han ønsker udelukket. Det er jo det, der er Strid om, og som en Række Medlemmer staar op og protesterer imod. Det er jo netop derfor, vi faa den Slags Diskussion; men jeg ser ikke, hvad der egentlig kan begrunde denne Fremgangsmaade. Er Hensigten ikke at faa en Sag som denne til Diskussion her i Salen? Jeg troede egentlig talt, at alt, hvad der interesserer Lovgivningsmagten og skal vedtages ved Lov, maa kunne taale en offentlig Diskussion. Jeg ser ingen Ulykke, heller ikke for Veteranerne fra 1848, i, om der stilles nogle Ændringsforslag ved 2den eller 3die Behandling, om man skal kalde det en Hædersgave eller en Understøttelse, eller om man skal tage de velhavende med eller nøjes med de ubemidlede. Jeg kan ikke se nogen Ulykke deri. Jeg siger, at denne Sag kunde være behandlet som enhver anden Sag, fremlagt til Diskussion i Pressen og her i Salen, og at der derfor maa kunne stilles Ændringsforslag her. Jeg anbefaler den Vej i Fremtiden. Jeg tror, det er den solideste og den eneste parlamentarisk rigtige.

Anders Nielsen: Hvorfor gjorde det ærede Medlem da ikke en ganske nærliggende Ting, da Sagen var til Behandling i hans Gruppe? Hvorfor paalagde han ikke sine Meningsfæller i Finansudvalget at gaa tilbage til Finansudvalget og sige: Vi afvise Forhandlingerne under den Form, som her er indledet?

Borghjerg: De Repræsentanter i Finansudvalget, der tilhøre mit Parti, have stadig i denne Sag været i den allerbedste Overensstemmelse med Gruppen. Vi have paa ethvert Trin været i den bedste og nøjeste Overensstemmelse med Gruppen, saa vi havde ingen Anledning til netop at bruge denne Sag som Grund til at kræve en ny Praksis i Finansudvalget, men det er ikke noget nyt, jeg har fremdraget. Det er fremdraget fra andre Sider her i Salen. Det har

der været Enighed i Gruppen om, at vi ville bort fra denne Praksis. Jeg henstiller endnu en Gang til Finansudvalgets højtærede Formand at komme bort fra denne.

K. M. Klausen: Jeg vil gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Formand for Finansudvalget. Da Sagen først havde været behandlet i Finansudvalget, og Finansudvalgets Medlemmer vare gaaede hver til sin Gruppe, vendte vi tilbage igen og afleverede de Svar, vi havde faaet fra vor Gruppe. Vil da den højtærede Formand nægte, at vi fra vor Side den Gang svarede, da vi skulde aflægge vor Rapport, at vi vilde ikke gaa med til at yde Gaven til alle, at de velstillede derfor skulde undtages, og at vi endvidere ved samme Lejlighed fremdroge, at der kunde være Tale om her ogsaa at medtage Invaliderne fra 1864. Jeg spørger Formanden: Vil han ikke indrømme, at det er korrekt? Saaledes stillede vi os, da Sagen var til den virkelige Afgørelse, da vi skulde give Svar fra vor Gruppe.

Anders Nielsen: Det kan jeg aldeles ikke indrømme, thi de Herrer mødte ikke frem med en kort Erklæring. De sagde, at de fremdeles kunde ønske, at Skellet blev sat efter det økonomiske. Vi forhandlede saa videre derom, og de Herrer frafaldt deres Ønske paa en saadan Maade, at det er ganske klart, at jeg havde den fuldeste Ret til at kunne svare Ministeren saaledes, som jeg læste op, uden Indsigelse fra de Herrer Side. Det nytter ikke overfor Mænd, som i den Grad tilsidesætte Hensynet til, hvad der faktisk er foregaaet, at føre Diskussionen videre.

Krabbe: Jeg synes dog, jeg skylder mine Kolleger i Finansudvalget at gøre den korte Bemærkning, at Finansudvalgets meget ærede Formand gør nogle Kolleger i Udvalget Uret, naar han absolut vil stille Sagen saadan, at der her foreligger en Indgaaelse paa et Svar fra Udvalget og en Fragaelse af det. Det kan Formanden for Finansudvalget ikke være berettiget til. Jeg maa maaske for mit Vedkommende sige, at den Omstændighed, at jeg fik et Punkt tilføjet til Svaret, opfriskede for mig noget Erindringen om, hvad der var passeret, men jeg har endnu i dette Øjeblik ikke nogen klar Erindring om Indholdet af Skrivelsen. Jeg har blot ikke nogen Grund til at betvivle, at den er rigtig, som den er afsendt, men selv om det er saadan for mit Vedkommende, kan jeg saa